

שיר השירים

שיר השירים שחיבר שלמה המלך בחכמתו, ועליו אמר רבי עקיבא (מסכת ידים, פרק ג, משנה ה') "אמר רבי עקיבא ... אין כל העולם כולו כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל, שכל הכתובים קודש, ושיר השירים קדש קדשים!"

פרק א

נפשי, בקשתי ולא מצאתיו. מצאתי השמרים הסבבים בעיר, את שאהבה נפשי ראתם. כמעט שעברתי מהם, עד שמצאתי את שאהבה נפשי, אחזתי ולא ארפנו, עד שהביאתי אל בית אמי ואל חדר הורתי. השבעתי אתכם בנות ירושלים, בצבאות או באילות השדה, אם תעירו ואם תעוררו, את האהבה עד שתחפץ. מי זאת עולה מן המדבר כתימרות עשן, מקטרת מר ולבונה, מפל אבקת רוכל. הנה מטתו של שלמה, ששים גברים סביב לה, מגבורי ישראל. כלם אחזי תרב, מלמדי מלחמה, איש חרבו על ירכו, מפחד בלילות. אפריון עשה לו המלך שלמה, מעצי הלבנון. עמודיו עשה כסף, רפידתו זהב, מרכבו ארמון, תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים. צאנה וראינה בנות ציון, במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו, וביום שמחת לבו.

פרק ד

הנהף יפה רעיתי, הנהף יפה עיניך יונים מבעד לצמתך, שערוך כעדר העזים שגלשו מהר גלעד. שניך כעדר הקצובות, שעלו מן הרחצה, שכלם מתאימות ושכלה אין בהם. כחוט השני שפתותיך, ומדברך נאנה, כפולח הרמון רקתך, מבעד לצמתך. כמגדל דויד צוארך, כנוי לתלפיות, אלה המגן תלוי עליו, כל שליטי הגבורים. שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה הרעים בשושנים. עד שיפוח היום ונסו הצללים, אלה לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה. כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אחי מלבנון כלה, אחי מלבנון תבואי, תשורי מראש אמנה, מראש שני וחרמון, ממעונות אריות, מהררי נמרים. לבבתי אחותי כלה, לבבתי באחת מעיניך, באחד ענק מצוונך. מה יפו דרך אחתי כלה, מה טבו דרך מין וריח שמנך מפל בשמים. נפת תטפנה שפתותיך כלה, דבש וחלב תחת לשונך, וריח שלמותיך כריח לבנון. גן נעול אחותי כלה, גל נעול מעין חתום. שלחתיך פרדס רמונים, עם פרי מגדים, כפרים עם גרדים. גרד וכרם קנה וקנמן, עם כל עצי לבונה, מר ואהלות עם כל ראשי בשמים. מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. עורי צפון ובואי תימן, הפיחי גני יזלו בשמי, יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו.

פרק ה

באתי לגני אחתי כלה, אריתי מורי עם בשמי, אכלתי יערי עם דבשי, שתיתי ייני עם חלבי, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי, שראשי נמלא טל, קנצותי רסיסי לילה. פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה, רחצתי את רגלי איכה אטנפם. דודי שלח ידו מן החור ומעי המו עליו. קמתי אני לפתח לדודי וידי נטפו מור ואצבעתי מור עבר על פפות

שיר השירים אשר לשלמה. ישקני מנשיקות פיהו, כי טובים דדיך מין. לריח שמניך טובים, שמן תורק שמך, על פן עלמות אהבוך. משכני אחרך נרוצה, הביאני המלך חדריו, נגילה ונשמחה בך, נזכרה דרך מין, מישרים אהבוך. שחורה אני ונאנה, בנות ירושלים, כאהלי קדר פיריעות שלמה. אל תראני שאני שחרחרת, ששפתני השמש, בני אמי נחרו בי, שמני נטרה את הכרמים, כרמי שלי לא נטרתי. הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה, איכה תרביץ בצנהים, שלמה אהיה כעטיה, על עדרי חביריך. אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך בעקבי הצאן, ורעי את גדיתיך על משכנות הרעים. לססתי ברכבי פרעה, דמיתוך רעיתי. נאווי לחיך בתורים, צוארך בתרוזים. תורי זהב נעשה לך, עם נקודות הכסף. עד שהמלך במסבו, נרדי נתן ריחו. צרור המר דודי לי, בין שדי ילין. אשכל הכפר דודי לי, בכרמי עין גדי. הנהף יפה רעיתי, הנהף יפה עיניך יונים. הנהף יפה דודי אף נעים, אף ערשנו רעננה. קרות בתינו ארזים, רהיטנו ברותים.

פרק ב

אני חבצלת השרון, שושנת העמקים. כשושנה בין החוחים, פן רעיתי בין הבנות. כתפוח בעצי היער, פן דודי בין הבנים, בצלו חמדתי וישבתי, ופריו מתוק לחפי. הביאני אל בית הין, ודגלו עלי אהבה. סמכני באשיות, רפדוני בתפוחים, פי חולת אהבה אני. שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. השבעתי אתכם בנות ירושלים, בצבאות או באילות השדה, אם תעירו ואם תעוררו, את האהבה עד שתחפץ. קול דודי הנה זה בא, מדלג על ההרים, מקפץ על הגבעות. דומה דודי לצבי או לעפר האילים, הנה זה עומד אחר כהלנו, משגיח מן החלונות, מצוץ מן התרפים. ענה דודי ואמר לי, קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. כי הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו. הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע, וקול התור נשמע בארצנו. התאנה חנטה פגיה, והגפנים סמדר נתנו ריח, קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. יונתי בחגגי הסלע, בסתר המדרגה הראיני את מראיך, השמיעני את קולך, פי קולך ערב ומראיך נאנה. אחזו לנו שעלים, שעלים קטנים מחבלים כרמים, וכרמינו סמדר. דודי לי ואני לו, הרעה בשושנים. עד שיפוח היום ונסו הצללים, סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים, על הרי כתר.

פרק ג

על משכבי בלילות בקשתי, את שאהבה נפשי, בקשתי ולא מצאתיו. אקומה נא ואסובכה בעיר, בשוקים וברחבות, אבקשה את שאהבה

המנעול. פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר, נפשי יצאה בדברו, בקשתי והו לא מצאתיהו, קראתיו ולא ענני. מצאתי השמרים הסבבים בעיר, הכניתי פצעוני, נשאו את רידי מעלי, שמרי החמות. השבעתי אתכם בנות ירושלים, אם תמצאו את דודי מה תגידו לו, שחולת אהבה אני. מה דודך מדוד, היפה בנשים; מה דודך מדוד, שפכה השבעתנו. דודי צח וארום, דגול מרכבה. ראשו פתם פז, קנצותיו תלתלים שחורות כעורב. עיניו כיונים על אפיקי מים, רחצות בקלב, ישבות על מלאת. לחיו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים, שפתותיו שושנים נטפות מור עבר. ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש, מעיו עשת שן מעלפת ספירים. שוקיו עמודי שש מיסדים על אדני פז, מראהו כלבנון כחור פארוזים. חפו ממפקים וכלו מחמדים, זה דודי וזה רעי בנות ירושלים.

פרק ו

אנה הלך דודך, היפה בנשים, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך. דודי ירד לגנו, לערוגות הבשם, לרעות בגנים וללקט שושנים. אני לדודי ודודי לי, הרועה בשושנים. יפה את רעיתי כתרצה, נאנה פירושלים, אמה פנדגלות. הסבי עיניך מנגדי, שהם הרהיבני, שערך כעדר העזים, שגלשו מן הגלעד. שניך כעדר הרחלים, שעלו מן הרצה, שכלם מתאימות ושכלה אין בהם. כפלח הרמון רקתך, מבצע לצמתך. ששים המה מלכות ושמינים פילגשים ועלמות אין מספר. אחת היא יונתי תמתי, אחת היא לאמה, ברה היא לילדתה, ראוה בנות ויאשרוה, מלכות ופילגשים ויהלוה. מי זאת הנשקפה כמו שחר, יפה כלבנה, ברה כחמה, אמה פנדגלות. אל גנת אגוז ירדתי, לראות באבי הנחל, לראות הפרחה הגפן הגצו הרמנים. לא ידעתי נפשי שמתני מרפבות עמי נדיב.

פרק ז

שובי שובי השולמית, שובי שובי ונחזה בך, מה תחזו בשולמית, כמחלת המחננים. מה יפו פעמיה בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיך כמו

פרק ח

מי יתנך כאח לי יונק שדי אמי, אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבזו לי. אנהך אביאך אל בית אמי תלמדני, אשקך מיני הרקח מעסים רמני. שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני. השבעתי אתכם בנות ירושלים, מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ. מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה, תחת התפוח עוררתך, שמה חבלתך אפך, שמה חבלה לידתך. שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך, כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה, רשפיה רשפי אש שלהבתיה. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבזו לו. אחות לנו קטנה ושדים אין לה, מה נעשה לאחותנו כיום שידבר בה. אם חומה היא נבנה עליה טירת פסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארו. אני חומה ושדי פמגדלות, אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום. כרם היה לשלמה בבצל המון, נתן את הכרם לנטרים איש יבא בכריו אלף כסף. פרמי שלי לפני, האלף לה שלמה ומאתים לנטרים את פרו. היושבת בגנים, חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ברח דודי ודמה לה לצבי או לעפר האילים על הרי בשמים.

תפילה שאומרים לאחר אמירת שיר השירים:

רבון כל העולמים יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שבזכות שיר השירים אשר קריתי ולמדתי שהוא קדש קדשים בזכות פסוקיו ובזכות תבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו ובזכות טעמיו ובזכות שמוותיו וצורפו ורמזיו וסודותיו הקדושים והטהורים הנוראים היוצאים ממנו שתהא שעה זו שעת רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראך ומענגו נעתיר לך והעתר לנו שיהיה עולה לפניך קריאת ולמוד שיר השירים כאלו השגנו כל הסודות הנפלאות והנוראות אשר הם תתומים בו בכל תנאיו ונזקה למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם וכאלו עשינו כל מה שמוטל עלינו להשיג בין בגלגול זה בין בגלגול אחר ולהיות מן העולים והזוכים לעולם הבא עם שאר צדיקים וחסידים ומלא כל משאלות לבנו לטובה ותהיה עם לבבנו ואמרי פינו בעת מחשבותינו ועם דינו בעת מעבדנו ותשלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו ומעפר תקימנו ומאשפות דלותנו תרוממנו ותשיב שכינתך לעיר קדשך במהרה בימינו אמן.